

УКРАЇНСЬКЕ СЛОВО

ВИХОДИТЬ ТРИЧІ В ТИЖДЕНЬ

Рік II.

Станіславів, п'ятниця 16 січня 1942.

Ч. 6 (47).

ПРИЧИНИ І НАСЛІДКИ

Марксистський більшовизм Леніна був побудований головно на „класній боротьбі“, отже на розбурханні найпримітивіших почуттів ненависті й ненависти меншевартних людей, що й їх пізніше обдурено та перевернено в кріпаків, переважно жидівських партійних ідолів. Змінюючи були тільки пани, але кріпки осталися ті самі, з тою тільки різницею, що неволя стала ще жаклівішою. Ленін, а по ньому Сталін, не вдоволювалися владою над „одною шостою частиною світу“, над величезними східними просторами й змагаючись до влади над світом. При тому вони адавали собі справу з того, що світового більшовизму не діється здійснити самою тільки пролетаріатом та що на „домі“ „світлому пролетаріатом“ треба буде скоріше, чи пізніше вислати сильну армію й її треба було найскоріше створити. Здійсненню цієї цілі більшовики підпорядкували всі інші справи вигорілого й спустошеного світовою війною, а пізніше революцією, Союзів Союзу. Творення й озброєння великанської армії змушувало перетягувати робітничі сили всього року сталіністською, вимагало виснаження й закрощення селянства, змушувало зменшувати всі інші ділянки життя, запрагати до важкої праці жінок і дітей та вигнати останні соки з працюючого люду. Для маскування перед світом жалюватих життєвих умов, які у всьому так господарювати мусили вигнати й Світовий Союз вивернув герметично свої кордони так для чужинців, як і для своїх громадян. Союзівський громадський мусів думати, що „в нас ад, але в них ще гірше“, використати одну 5-тирічку за другою та в голоді й холоді ждати краших часів, яких ніщо не випустило. До того прилучилося ще й знищення більшої частини інтелігенції, що не хотіло погодитися з більшовицькою політикою. Але свою першу ціль більшовики осіли. Вони створили велику індустрію в різних країнах, а далі йшли як нічого своїх дивізій, озброєних літаками, гарматами й бронетанками переміщали все, що досі світ бачив.

Щоб забезпечити своїй армії, крім часточенької переваги, ще й відповідну підделку стратегічну, мудра сталінська політика, а саме „дальничий плантаж, погрози й використання всієї конюктурі, пересунути західні кордони боїшай далі в Європу, головно до Німеччини, як одностороннього пактеного конрагента. Для наживання своїх земців, більшовики навязали з Німеччиною блику господарських договорів, доставляли їй літаки, нафту й сиріачі та різнючано концентрували на західних кордонах свою величезну армію, головно в області, сильно вражених у гімеччину тижкутиках: на захід від Бєо току й на схід від Керемшда. Все вже було приготовлено й ждало наказу Сталіна.

Цей наказ прийшов запізно. За воєнною підготовкою більшовиків Німеччина уважно слідувала й її належно оцінювала. Для власної оборони, для рятівання Європи, Німеччина мусила цей наказ попередити й ударити скоріше. І вона вдарилась, вдарилась сильно. Вже в перших прикордонних боях більшовики втрапили цілі маси своїх армій і зброї, а щонайважливіше — німецький поспіх знівечив усі оперативні плани більшовицької офензиви. Німецька протиакція їх заскочила й перед ними виринуло питання: що далі робити? Поради, звичайно, дешевши, як поміч військом і зброєю. Англійська преса почала розписуватися, шукати аналогій в історії та пригадувати похід Наполеона в 1812 р. й догадувати „успішний відворот“, використовуючи величезні простори Союзу. Ці простори, клімат, щораз довші ліній етапів, погані шляхи, нищення збіжжя й припасів, усе це мало знесилити німецьку армію та запевнити більшовикам остаточну перемогу. Але ці навазування до походу Наполеона зовсім пересували цілковито змінені умовини вєлення модерної війни. Тоді по стороні Москви воювала мала армія, що начислювала заледве 100.000 солдатів, а в ній багато кінних козачьких відділів, що могли самі себе прохарчувати зі своїх оперативних областей, не маючи при тому надто великого запотребування на довіз зброї. По французькому боці умовини були найгірші, які могла б

собі тільки потумати: майже цілковитий брак дорг, безмежне віддалення, а при тому брак залізниць й вантажних самоходів, найменших можливостей швидкого зв'язку, постачання і т. д. Сьогодні по більшовицькому боці — великанська армія з просто фантастичним числом найбільш скопикованої технічної зброї, що її безнастанно треба поновляти, а при тому вона залежна від промислових центрів, які до 75% сконцентровані на Україні, в Мєкві та Ленінграді. По стороні Німеччини — майже так само сильна армія, в порівнянні з наполеонівськими, далеко коротші й ширші етапи, залізниця, дорожні вантажні самоходи та взірцева організація.

По звичайній перших більшовицьких армій, Сталін і його штаб не мали іншого вибору. Вони мусили відступати й створити другу оборонну лінію для рятівання своєї індустрії. Німеччина зі свого боку сої тільки то й бажала, бо її найважливішою воєною цілю було: гарожу армію поставити до бою й зничити її. Нискілки ж її це пощастило, свідчать найкраще численні т. зв. „кітлові битви“, число готовених червоноармійців, вешті маси здобутої та знищеної зброї.

Нині по боках місяців війни, вже для кожного ясно, що на Сході Німеччина перевагає не чисельною перевагою, бо зразу ця була по стороні більшовиків, але своєю внутрішньою силою, своїм проводом, своїм світоглядом.

ПОЛІТИЧНІ ТА ВОЄННІ ВІСТІ

Обурення в Іспанії

Згода Англії віддати Європу на поталу більшовизмові викликала в Іспанії глибоке обурення. Іспанські часописи псміщують протести цієї англійської зради Європи. Підкреслюється, що Англія взяла через це на себе відповідальність перед історією. Цього поступу не можна виправдати нічим, навіть програєю Великобританії на суходолі. Урядовий часопис „Піріба“ пише про це так: „Коли б якийсь часопис у якійсь країні зробив пропозицію англійському уряду їдати охорону Бєітлікї імперії в руці одного з племян канідалів (людодів), тоді певенне обурилася б британська преса й за всякою правдоподібністю англійський пєсел запротестував би з всім рєучо в тім країні, де така нісенітниця позваляла б. Але ж бо таку нісенітницю надрукував сьогоднішній „Таїм“. Якщо — пєше даліше Аріса — кожному ще вільно або заохочуватись комунізмом, або ні, то вже ніяк неможливо, щоб гтонєбуль ставив Європі його за зракою“. Часопис кінчить так: „Інакше нещастя, а не щастя читачів „Таїму“, це ми були тільки, яким припало на собі зазнати, що таке більшовизм.

Ми пережили його на протязі трьох років. Він гоє ошив половину Іспанії. Ось так неможливо довше обривувати народи континенту. Європа, це трохи щось більше, ніж кусок добички для більшовицьких козаків, а англійська нездача не сушить: не дає достатньої відставки, щоб „утрачений рай“ дати та поталу найбільшому злочинцеві, що загрожуює Європі“.

Ця війна понад сили Англії

Хоча Черчіля нема в Англії, англійський парламент зібрався на засідання. Від уряду були привні заступники прем'єра й міністер Іден. Річша про те, щоб у дискусії на тему теперішнього повоєннє застоскути приюдну опіцію. Але сам Іден нічого не міг удіти, коли гоєсли почали говорити правду в очі. Посли нажали на брак одного яогось пляну та оінцяго прогоу, дехто приписував у рту далекосхідньої флотії тї обствліні, що її висладо до Сингапуру „самітго“, ннї звалквали вє гєздачі на Ірж-Гопгеа. Пєспєпись зайти, чому в Малїя не збільшено вїлькє та літаків. На це Іден завив, що прїямо всього не вистачє. Заступник прем'єра відповів, що причина далекосхідніх невдач лежить не

в тому, що не передбачено небезпеки, а просто в тому, що їє це переходить нашу спроможність усюди до помагати та всюдї однаково бути сильними“.

Гострі закиди проти Черчіля

На нарадах англійського парламенту висунуено цілий ряд важких закидів проти Черчіля. Зокрема підкреслено винув Черчіля в тому, що такий спосіб ведення війни спричинив послаблення зв'язків материків з домініями. Ось така Австралія перекидається вже на сторону Америки. Черчіль неспотрібно замішав Англію в Саганську війну. Замість цього треба було всю зброю та військо відслати на Далекій Схід. Заступник прем'єра, відповідаючи на закиди, сказав, що не можна було дати належної кількості зброї на Далекій Схід черз доставу танків і літаків для Свєтського Союзу. Через це забракло й кораблів, що транспортували цей матеріал. Велику радію покладено також на офензиву в Північній Африці, яка в дуже короткім часі мала знєщити там воюгаа, а тоді можна б було всі величезні сили перекинути в Америку на Схід.

Домагання Рузвельта від парламенту

Президент Зєдинєних Дєржав Америки Рузвєльт домагєтьсє від парламенту 55 мїліард в долєрїв на покриття коштів війни одного року. Ця сума перевищує половину ннщю в ннїго прїбутку Зєдинєних Дєржав. А треба додати, що американський парламент прїзнає уже сотки мїліонів на збрєвєня, які також із цьогорічного національного прїбутку мусєть бути виділені. Прїтєм Рузвєльт пише, що це перше всєнє домагєння, по яким підуть ннші.

З Далекого Сходу

Японія зробила нєвї висадки своїх вїськ на островї Таракан (на північній схід від голландського Бєонєо) та на островї Цєлєсєс, де скинено спадунів. На цих островах були ще дєволї сильні вєржї баз. Знїщення цих пунктів ознаєє далєше відокремлення Малїї та Фїліпін.

Бої на Лїозонї

На Фїліпінськїм островї Лїозонї ведутьсє ще запєклї бої на північній захід від Манїлі, де боєютьсє остєнки ємерїкєських вїськ. На цїя же островї японцї зайняли мїсєєїть Оленгано, що є гєтєнім вїськєвим портом на західньому побережжі півострова Батан.

На малїйськїм фронтї

По останніх здєбутках, як от зайняті Куалє Лїомпур, японцї грєсунулисє ще на янїх кїнєкдєс тє кїлометрїв та пївдєль (в стогонї Сингапуру). По газєтїх боях проломилї вони ще одну оборонну лінію, на яку англїєцї гєзладали вє.

лікі надії. Що становище англійців незavidне, видно з того, що генерал убернатор Маллі втік із Сингапуру до Калькути в Індії.

Занепокоєння з приводу становища Австралії

Спеціальний австралійський делегат у Англії, за звітним Ройтера, зіе жує з пропозицією до свого уряду, щоб комісар Австралії в Англії входить до складу воєнного кабінету. Уряд Австралії відкинув цю пропозицію. Такий поступок Австралії викликає зрозуміле занепокоєння в англійському парламенті. Один із послів сказав: „Щось мусить бути не в порядку, якщо австралійський прем'єр беспроблемно порозумівався з Рузвельтом“.

Затемнення в Південній Америці

Уряди Панами, Коста-Рики та Сальвадору оголосили розпорядок у справі затемнення сонця і більшості міст на своїй території.

Невдалий десант

Під заслоною мряки старався один більшовицький відділ в сидіти на південному побережжі Чорного моря та це не вдалося, бо німецька надбережна сторожа це помітила й після короткого бою взяла ворожий відділ у полон.

Англійський корабель „Сальвія“ — затоплений

В останніх днях англійці призналися до втрати супровідного корабля „Сальвія“, що був призначений оберігати морські транспортні. Був це один із тих кораблів, що їх Англія призначила до охоронної служби в 1941 році внаслідок посиленої дії німецьких підводних човнів. Цей корабель мав 12.000 рбт. Його завданням було кидати водянні бомби.

Що чувати в світі?

У Франції на одній з головних залізничних доріг завидено зеред кількома днями тіло вбитого шефа відділу французького міністерства внутрішніх справ. Вбитий їхав залізницею до одної місцевості, щоб провестися слідство в справі вбивства німецького офіцера. Загрозив так англ. і америк. радіо надало, що виконано замах на самого міністра внутрішніх справ Франції. Це тільки було побоюванням багатьох англо-американських підбурювачів спричинити атентат на самого міністра, якого загубили вони раніше заповідали.

В окрузі Ааміа на Шлезвіку-Гольштайні (на границі Німеччини й Данії) рідня славного німецького канцлера Бісмарка віддала на злиху збірку заховане його футро.

В Англії введено останньо обмеження на закуп набилю, товари та інших есенціальних продуктів. Запроваджено теж великі обмеження в заготовуванні гумових виробів. Це у зв'язку з утратою сировинних баз на Малайському півострові.

На Єгипет, як ми вже про це згадували, поширилася Америка свій закон про довгі та державлення. Це проведено до внутрішньої країни, при чому проголосив свою діяльність міністер фінансів і ще один з членів міністерської ради. Цей міністер є провідником руху на незалежність Єгипту. По його уступленню відбулися деякі протванглійські виступи, як ось страйк студентів на Каїрському університеті.

У Швейцарському Берні зібрався другий лікарський конгрес на слідній

Звідолення Верховної Команди

З Головної Квартири Фірера 15. I — 1942.

Біля Феодосії і на півострові Керчі летунство успішно затакувало ворожі скупчення військ, становища протилетунської артилерії і летовища. На Чорному і Азовському морі ушкоджено бомбами три ворожі торгові кораблі. В області Таганрогу ворог на сильній артилерійській підготові повторив наступ без успіху. На середньому і північному відтинку східного фронту оборонні бої тривають далі. В одному протинаступі німецька піхота в супроводі штурмових стрільців здобула 8 гармат та багато іншого матеріалу. Ворог потерпів при цьому біля 600 вбитих. При одному успішному виступі на фронті біля Лені граду частини піхотної компанії при підтримці піонірів вступили у ворожі становища на ширині 20 метрів і знищили 20 ворожих панцирних гвзд з їх залогами.

В Північній Африці триває з непомітною силою ворожий артилерійський вогонь на німецько-італійській позиції в околиці Солсмі. Ворог мав деякі місцеві успіхи. Налеті німецьких бойових і стрімкопадних літаків були спрямовані проти британських автомашинних колон, проти портів улаштувань та летовищ в південній області Аждадбаї і Тобруку. Лягалсту і британські летовища на острові Мальті успішно бомбардувано вдень і вночі.

Британські літаки скинули минулої ночі бомби в багатьох місцевостях північного німецького побережжя. Цивільне населення мало деякі втрати в убитих і ранених. Багато домів знищено або ушкоджено. Три ворожі бомбовики збито.

фронт. Ці літаки заступають попередню делегацію, яка вже є на фронті. Всі ці місця діють як відділи Червоного Хреста.

Рузвельт призначив свого дотеперішнього посла в Москві американським представником в Туреччині.

В Тиролю відбувається теж зід представників німецького і японського студентства. Організацією з'являється Провід Німецького Студентства та Німецько-Японське товариство.

Беніто Мусоліні написав спомини в честь волялого сина Бруноа під заголовком: „Розмовляю з Бруноа“. Хоча книжки не можна нормально купити, а дістається її тільки за злочинну жертву на вдови по воляглих летунах, всеж таки розійшовся і другий наклад у кількості 50.000 примірників.

Великий японський колонізаційний план відносно Маньчжурії здійснюється теж у новій п'ятирічці. Передбачується висилка в Японії дальших 220.000 родив. Разом із переселенцями з першої 5-тирічки число родив досягне 300.000. Для переведення цього плану вислано до Маньчжурії 130.000 членів організації японської молоді.

Генерал Георг Бранд, що командував браденбурзькою дивізією на східнім фронті згинув в останніх днях грудня від більшовицької міни.

Аргентинський міністер зовнішніх справ зложив заяву напередодні конференції в Гіо де Жанеиро, в якій каже, що Аргентина буде вести свою власну незалежну політику.

Перша Хемічна Фабрика Спільки Інженерів для Промислу і Торгівлі в Станіславові

Якось я зустрівся раз із директором — керівником Першої Хемічної Фабрики в Станіславові, інж. Романом Левницьким. Він, бачучи моє велике зацікавлення згаданю фабрикою, згодився піти зі мною туди, де знаходиться фабрика, щоб я приглянувся ближче праці на самій фабриці, зацікавився ближче з її ресортами, організацією та продукцією.

Признався, що було чому пригладатися, бо згадана фабрика не міститься в одному місці, а розгалужена за своїми ресортами в кількох місцях, на терені жидівської ділянки.

Найперше подався я з директором на вул. Торфову, де в будинках під ч. 36 виготовляють пасту до підлоги та вазеліну до обуви і шпарт до чобіт. Для цього служать два кітли, ємності 200 кг., де заварюють пасту, додаючи відновидної краски, підтав охолоджують її та розливають до окіжних дерев'яних биделок, або биделок, виготовлених із старих бляшанок від консерв. При цій фабриці є теж маленька, доволі скромна лабораторійка, де роблять різні досліди для покращання якості продукції.

Звідси пішов я в товаристві н. дир. Р. Левницького до виробні биделок, що знаходяться при вул. Семірадського ч. 19. Ця виробні биделок є надзвичайно корисна, саме у воєнний час, коли бляха мусить служити іншим цілям, а вмало змайстровані дерев'яні биделка зовсім добре заступають бляшані.

В цій виробні, мов у вулицу, праця йде енергійно, живо, бо кожний мусить зробити відповідну норму, а коли осигне продукцію більш приписаної норми, тоді має й більшу заробеленну.

Биделка ці виготовляють із смерикового дерева, яке розтинають на поліна, потім колять, гнбляють тонкими пластинками, дальше за допомогою рейфи ручним гнблем настругують величезну кількість обручів, а вкінці при помочі станци вибивають кружки.

З черги один чоловік заварює варук

та піддає весь готовий матеріал 13-твом дівчатам — робітницям до рук. Вони з цього готового матеріалу виділяють зграбненькі биделка та зчепляють їх клирами, щоб просохли через віч. Зацікавлений, питаюся н. М. Вацка, голову цеху, скільки вони виготовляють за день таких биделок, а цей відповідає, що 3—4 тисячі, залежно від якості матеріалу.

Під кінець звертаємо свої кроки до серця підприємства, а саме до фабричного шмиру, вазеліни й товоту (мазюка до машини), що знаходиться при вул. Бельведерській ч. 77.

Тут натрапляю справді на фабрику, яка має чим похвалитися і то не лише назверх, але й усередині, цебто розумію тут усі записи сирівця, літ у спеціальних збірниках знаходяться під землею.

Найперше заходжу до палатки, цебто до приміщення де ручним способом розливають у бляшанки пасту, потім оглядаю котельню, де продукують мазюку. На мій запит, відповідають, що давня продукція цих мазюк доходить до 3-х тон. Котельня теж нечиста, щойно в сезоні, цебто в літі, вона йде в рух.

Із черги опроваджують мене по просторому майдані, де є склади сирівця, а саме цистерни з мазютом, тером, оливою, поклади асфальту для мазей, парафінова г. вика, тощо.

Врешті бачу великий запас готової продукції: бочки, новні вазеліни, шмиру, товоту — справжнє багатство. В останніх часах, як завває н. інженер, продукують на фабриці ще фліт оливу до машин та авт.

Надворі тим часом уже добре смеркається... Я завдаю ще н. директором кілька питань і дякуючи за товариство та вичерпні інформації, прощаюся й виходжу з фабрики. Тут же на мене вже бричка. Склавши на руки н. директора бажання успіхів і продовження нашої Першої Хемічної Фабрики — відіжджу. (В. П.)

ПРО ВИХОВАННЯ НЕМОВЛЯТ

Виховання дитини треба зачинати вже перш ніж вона прийде на світ. Не одній матері видється це може смішним, але неслухаво. Правда, що новонароджена дитина, це неваже неаппетитний листок шпелю, або — висловлюючись менше поетично, зате більш по-медицинському — її амелія й розум ще сплять, а її молоде життя є лиш автоматичне, стихійне. Однак це не триває довго. Дуже швидко вчиться дитина, дуже б-гато вчиться вже в перших днях і тижнях, і озуміється, вчиться вона сама із себе, б з учителя. Все ж таки не виключений є вплив із зовні. Саме тоді найбільше впливають на дитину та вказувати їй добру, чи лиху дорогу.

Перша речасна похибка, що найчастіше трапляється, де колисання дитини. Ледве новонароджена дитина видаст із себе слабкий голос, уже біжить бабуся, тета чи нянька, бере дитину на руки та носить з нею до хати, втихомирюючи її, або присвіваючи. Коли випалков нема під боком ніякої жінки, тоді — йду про це в заклад — молодий батько кляче оліву з них, а врешті, коли це безуспішне, сам бере дитину на руки, хоч як не по-мужеськи воно виглядає.

Хочу вірити, що діється це не задля власного спокою, а справді з ніжності та любови. Однак таке поведіння хибне й небезпечне: воно могло б викликати якраз супротивність цього, до чого ми змагаємося. Годі мені тут ще раз обговорювати це, що вже нераз було сказано, а саме, що в дитині крик не є ознакою якогось болю, чи недомогання, а часто тільки пр-ямю змагання до діяльно та, а в тим крик не є для дитини небезпечний, навіть — в деяких напрямках посприяє їй розвиткові тіла. Тому нема ніякої причини тривожитися, якщо дитина довше кричить, а не час її вчини до гр-ку.

Та не про це хотів я говорити, а про власне виховання немовлят. Воно

длинне, як скоро такий червачок зрозуміє зя-ок поміж криком і колисанням. Особливо мудрости тут і не треба, бо кожна паула розуміє це також і тому саме кричить „прошу“, бо знає, що зараз дістане цукор. Для плачання звнаку між такими двома що є бі слідковими подіями — лайна вищідійальність розуму, на це вистачить діяльність дитячого мозку.

Тут маємо вже перший крок до помилкового виховання дитини. Правда, це не завжди д-ється легко пізнати, чи дитина кричить лиш на те, щоб її взяли на руки й носили; або тільки перне, а саме, що таке буває в кожній дитині. І то скоріш якби нам здавалося, вже по трьох місяцях нормальна дитина це розуміє. Тоді, відома річ, буває найчастіше уже запізно відзначати дитину від того лише карами, хоч на ділі за-служують радше батько-мати на кару.

Якщо бачу здивування, а навіть обурення молодих матерей. Карати тримісячне дитя — що за варварство. Ну, заспокоїтеся. Не маю тут на думці повалити біднячка на коліно й вибити, що зрештою й у старших дітей нерозумне та несправедливе. Але карою для дитини є саме те, що не вволямо волі дитини, яку вона виявляє криком, до чого ми її зрештою, самі привчили. Не треба особливих психологічних відомостей, щоб зрозуміти, оскільки тяжче зрештою того тримісячної, чи піврічної дитини, аніж новонародженій.

Автом уже в перших місяцях життя вчиться дитина пізнавати людей довкруги себе та оцінювати всілякі прояви їхнього відношення, чи недоволення. Нормальна дитина розуміє добре, коли її нянька гоговляє до неї ласкаво, а коли сварить, вона розлізнає, коли мати до неї ласкава, а коли нахмуриться. Задля розумного виховання лежить саме в тому, щоб уже на н-мовляти впливати позитивним його постопилям, ласкавим словом, чи усмішкою, а не тре-

ба, то гострим словом кари. Очевидно, це річ тут більше про гук, про фарбу подову, ніж дитина розуміє, ніж про зміст єди, яких вона не розуміє.

Пока тим, як сказано, грихі дитини, це по найбільшій частині грихі самих батьків. Немислимим вичислити тут усі прогріхи, що діються проти розумного виховання. Одно тільки нехай вільно мені буде згадати.
 У дорогого чоловіка видається самопрозвільно, що допильно відкид і наїмляк денної правдивості. Як то любить сварити жіночка, коли муж спізнається годичку на обід. А в н-мовчати — що за людика! — лишній усійки порядю. На мого питання, коли дитина діє як поживку, часто доводилося мені чути відповіль: „Розуміється, зараз, як закрить або проканється“. А матері дуже дяувались, почувши що не похвалю цього роду відк-влен-я та заперечю доцільність твердження: „Дитина найкраще знає, коли треба їй їсти“.
 Ні, дитина не знає цього, прививати в перших днях не знає. Тоді приймає вона поживку автоматично. Мати повинна б знати, що порядок і точність уже в перших днях — важливі для здоров'я дитини. Не тільки, що дитина сама по-

волі звикає до точності, щоб, наприклад, що-три години приймати поживку, але плунох привикає до цього та відповідно пристосовується пр-це травлення.

Годиться тут зазначити, що сон не оправдує неуправильності. Сон немовляти, особливо в перших тижнях, різниться не тільки своїм тривокм, але також своєю суттю від сну дорослого чоловіка, або хоч ба від сну більш і дитини; немовлятко-ї не знайде на лихо, коли збуди-о його в означеній годині, щоб прийняло поживку.

З розвитком розуму немовляти виховання стає щораз кращим і воно не таке важке, якщо лише поступаємо методично. Найнебезпечніша похибка лежить у тому, що батьки не поступають собі послідовно, що сьогодні воля роблять так, а за-тра знов інакше і їхнє кхте поведіння не дає дитині того, що їй треба: авторитету, сильної підпора. Якщо в не щому році життя дитина стає вперта, химерна й нехачба. Завдяки цим усім хиб мистять в її душі вже в тому часі, коли вона ще не в силі віршити правди від неправди.
 Д-р А. Штарк.

найбільшої, в світовій історії, воєнної машини.

Владико! За який большевизм і за його примогу заносили ви св-ї молини перед всевітнього Я цього певний, що недалеко та година, до- ви самі відчуєте, що ви зложили й утратили ідеї-ниціткою промовляти до людей в імені Найвищого“.

ЦЕРКОВНІ НАПРЯМНІ В УКРАЇНІ

У Великій Україні діють тепер такі церковні середовища: 1). Православна, т. зв. — „словянська“ церква, або ще інакше „Тихонівська“. Ця церква влядається контуаром православної церкви, бо була панівна в 6. царській Росії. Більшість вірних та духовенства належить до цієї церкви. Однаково українці й росіяни. У складі духовенства великий відсоток росіян. У Житомирській та Київській області має ця церква біля 150—170 священників. З списковів залишився в Києві лише православний архиепископ Абамідзе. Але він має 83 роки й не може взяти активної участі в відбудові церкви. Крім того, він прийняв Велику Схиму, що змушує його відійти від активного життя. Крім нього, досі з православного списковату не виявлено нікого, хоча твердять, що в Харкові ще мусять бути хтось з списковів. В кожному разі с ще надія, що десь на за-слонних залишився дехто з списковів, але де й хто, невідомо. Покищо відомо, що досі в Україні нема нікого з списковів: останній митрополит та єкзарх України Костянтин Дяков помер у 1937 році в київській виллиці, а єпископ Олександр Петровський помер в Харкові в 1939 році.

2). Т. зв. Липківська (Українська Православна Автокефальна Церква). Повсталла ця Церква в 1919—21 р. р. на тлі боротьби українського елемента з росіянами. Ця церква об'єднала та об'єднала найсвідоміший український елемент й провадила активну підпольну боротьбу з більшовиками. Останнього єпископа Орлика, як і попередніх, вивезено на заслання. Досі виявлено в Україні 900 діючих громад цієї церкви. Тепер в Києві зорганізувалася наново при Св. Софії „Рада Липківської Церкви“. Рада погоджується передати розв'язку свого канонічного положення на суд українського списковату. Вже за часів большевиків були випадки, що тихонівські єпископи, як напр. Сергій Гришин, канонічно управляли священники липківців. Взагалі при розв'язці тих питань треба числитись з липківщиною. Діляч цієї церкви внесли на своїх плечах вперше тагар боротьби з большевиками й вони й надалі гратимуть визначну, а то й рішальну роль в церковних питаннях України. Очевидно, що впорядкування церковного життя мусять наступити на канонічній основі, при чім доведеться рхуватись й з тихонівцями.

В дальшому в Україні діють ще такі Церкви: 3). Обновленчеська (синавальна), що віддалилася від Тихонівської з політичних мотивів. Вона канонічно православна, має лише деякі обрядові відмінності. Її толерувала совлада. Останній списков цієї Церкви мав свою кафедру в Бердичеві й називався Олександр Чехавський. Тепер ця церква нараховує близько 20 до 30 священників. До обновленців прилучилася т. зв. 4). „жива церква“, що її большевики також толерували. Вона має значні догматичні ухили.

Далі йдуть єдиновірці та розкольники, їх мало, вони співпрацюють та майже зливаються з Тихонівською Церквою.

Євангелічні та раціоналістичні секти. Досить багато громад по 50 — 100 чоловік.

Християнство тут давно вже прийняло інший вигляд — тут живуть ісповідники-мученики, що стали християнами не по вєтриці чи чинові, а з глибокого переконання.

Відбудова на Сході

На зодбутих просторах Советського Союзу, що знаходяться тепер під німецькою військовою і цивільною управою, іде тепер велика невпинна праця над відбудовою зруйнованого війною краю. Першою справою кожного піонерського відділу який приступає до праці в даному місті, є переконатись, чи не зарожують ще залишені большевиками міни, що діють аж до досвоного часу (от як наприклад в Києві). Як тільки це перевіриться, місто переймає під свою власть німецький „Обербіргер-майстер“, який має для помочі в сілських містах ще і дільничних бурмістрів. Найпершим завданням адміністрації є приведення до ладу волопроводів і електричної мережі. Опісля йде налаштування апровації населення. Це все натрапляє на величезні труднощі, бо большевиками старались при відвороті повицяти всяке потрібне прадади. Але в багатьох случаях населення перешикодало руїні, зберігаючи та охоронюючи все аж до приходу війська.

Скоро беруться за діло так звані госпозарські команди, які стараються проникнути своєю організацією аж до найгальших сільських школи. Їхнім завданням є залучити в цю систему колективної господарки з великою госпозарською системою визволених Європи. Ці господарські уряди взяли в свій армія від всі колгоспи машинотракторні стайці, та актори та все колективне знаряддя. Багато колективного устаткування є несприятного для життя. Тоді німецькі власті докладають інтенсивні зусилля, щоб колективи могли в найвлучній май утності справно працювати.

колективна система, як бачимо, буде ще деякий час задержана з konieczности. Робітники, що втратили працю внаслідок зруйнування фабрик, повертають на село, щоб там при різних заняттях знайти прожиток. Селяни, що тепер мають багато більше збіжжя, несуть його до міста, щоб там замінити головно за домашню обстановку, якої на селі вже д-вно нема.

Знищення, що їх залишили большевики в промислових містах — величезне. Це знищення вони приготували завчасу перед своїм відворотом. Зокрема на схід від Дніпра попрацювали вони „основно“. Цілі машинні гали попорожнювано, копалинні шахти поавалювано. Вже в половині серення всі фабричні машини вивезено. Серед таких умов приходиться тепер працювати німецькій адміністрації та піонерським відділам Головного завдання — якомога скоро привести все до ладу настільки, щоб можна було експлуатувати Європину, на яку так дуже багата Україна. Спеціальні технічні відділи негайно приступили до відбудови, а то й до будови нових улаштувань для зидобутку сировини, зокрема такої, якої немає в Західній Європі. Не менша праця йде над відбудовою й перебудовою залізних доріг, які мусять цю сировину доставити в Німеччину. В той спосіб величезні сировинні багатства України (враз із Кримом), що їх втратили большевики, будуть використані для Німеччини й Європи, а це теж у немалій мірі заваяжить на висліді війни.

НОВИНКИ

СЬОГОДНІ — п'ятниця:
 Григор. прп. і Д.
 ЗАНТРА — субота:
 Соб. 70 Ап.
 ПІСЛЯ ЗАНТРА — неділя:
 Н пер. Просв.

Як зустрічали українці Новий Рік у Станіславові. З огляду на певний час скромно зустрічали українці Новий Рік у Станіславові. Зповіджена новорічна реїя в місті не відбулася, зате традиційним звичаєм наше громадянство святкувало вечір Маланки по своїх передмістях. У читальнях „Промітль“ в Книгарні, на Мавалах та Гріш відбулися вечори, де можна було послухати новорічних промов, послухати музики та асиривати собі. Там і сям проходили реїя, можна було навіть посміятися, байдуж — з чого, одним словом весело минав час та й видно було, що всі з легким серцем прощали старий рік, сподіваючись, що шойно Новий Рік арештує мрії свідомого українського громадянства.

Забавя українських і німецьких дітей. Заходом Шкільного Реферату УОК в Станіславові відбулися в день Нового Року в світлиці Народного Дому при вул. Геринга ч. 22 забавя українських і німецьких дітей для взаємного ознайомлення. Явилася коло 70 дітей та представники устанюв обид-

Час коляди доходить до кінця

Ще тільки до дня 19 січня можна поладувати на цілі українського Комітету.

Справи Українського Комітету, а точніше його в треби й завдання (опіка над полоненими, допомога родичам жертв бол-шевицького терору, допомога вбогім шкільній школі через бурж. спонсори, де живуть вони, далі викривання приватних шкіл і т. д.) такі широкі й важкі, що здавалося б: без ж-дних закладів усе громадянство силне датками, які переїдуть у ці місяці зводівання.

Здавалось, що зокрема тепер, коли всілякі бідшогонки свобідно можна коладувати, не буде громадянина, який хотів би забути чимнебудь цей смій ободивок.

На жаль перші вісті, які надходять із сіл і міст, вказують на щось зовсім протилежне.

В деяких, і то навіть більших селах, наколадвано по 150—200 золотих.

Значні факти, де селяни, що має 10 моргів ґрунту, бере за соліар бар-болі без надуми 200 золотих, а за більше 1 золотого! Цей селянин великодушю жертвує на Комітет... 2 золоті.

Таких фактів є більше. Вони вказують з одної сторони, що наше село не розуміє ваги Українського Комітету, а з другої сторони, що воно до жертвності підходить із своїми старими, передшляними категоріями думання. Селянин дає 2 золоті, як давач когось на „Рідну Школу“, забуваючи, що колись на тих 2 зол. мусять продати кілограм м-сла.

а сьогодні він продає на них лише двояць, або мігучу мал-ю.

Ці вивиди для нас загрознає. Неусіх коляди принесє нам не тільки матеріальні втрати. (хто знає, коли буде друга нагода перевести нову всенародню збірку на цілі Комітету), але й моральні: компромітує нас перед чужацями.

Тому тепер, поки час, треба доложити всіх зусиль, щоб гідно закінчити коладу та обхопити на ю все українське громадянство — групи.

В нашій окрузі, при добрій організації, колада повинна принести шв мільона золотих, а привнайменше 350 тисяч золотих, нешто пересічно 1 зол. від голони населення.

Тому всюди треба негайно перевірити всі збіркові листи, зайти до громадян, що ще нічого не дали, й удруге зайти до громадян, що дали замало відносно до своєїго майна.

Як мінімум, що його повинен дати кожний громадянин, треба прийняти 1 золотий від морга землі та один золотий від 100 золотих місячної платні, чи заробітку.

Треба обхопити збірковою акцією все наше селянство, робітництво, всю нашу інтелігенцію. Треба обхопити всі підприємства.

В закінченні збіркової акції повинні взяти участь не лише люди, звичані з Українським Комітетом, але всі наші свідомі громадяни, бо йогого вимагає добро й честь Української Нації. В. Р.

Відкритий лист до Архїєпископа Англії

Шведська газета „Лагеностен“ опублікувала відкритий лист священника Нілса-ра Нілса-а з Етону до англійського єпископа з Кенту бері, за якого ці свої молини за большевиків.

У листі між іншим пишеться: „Сотні тисячі людей, що гертіли за своє життя, десятися тисяч, яким большевики насильно з-брали їх відни, могли зі здикуванням слухати цього, що подало радю. Найвищої достойности ан лісьє і першим молився за... перемогу для большевиків! Люди не могли цього зрозуміти: єпископ із Кентербері моляться за наших катів!“

Наскільки мені відомо, знаного вам, Владико, особисто сепіора євангелічеських єпископів Естонії, Г. Е. Раганегі, заарештовано в березні 1941 року з його цілю родиною в з-славо в г-уб Росії надале, в адалеке, в адалеке екитання. Євангелічеські євгї та священники Йорема тям рдуювало Г. Н. У. в дорпатській тюрмі. Іх увололи туррами, Іхні тіла, вишайдені, не мають на собі сліди пострілу. Та сама доля зустріла оргодоксійного священника Петса, брата Константина-а Петса, якого теж вивезено“.

Кожний день приносє із собою нові враждення та боїства. Чи є ще між нами хтось, що залишився при житті? Скільки знаходиться в незнаних збірних могилах? Іще довгого треба часу, яких довідимо-я що в дійсности сталося.

Ніхто не знає чи німецьким відділом удалось увільнити кого з а-славиць. Більшість вивезеного зараз та на початку 1941 року. Лише кілька вагонів із жінками подало в а-ступ-ту в Новгороді. Нічого не відомо про долю а-славицьких мужчан. Тут же йде річ зовсім про 100.000 людей з одного мільона сто тисяч вілого час-я населення, переважно мужчан, втомки в естонії. З тисяча аконних особистостей Естонії — професорів, політиків, соціологів, ви-

щих уряд-вців, підприємців і т. и., заледве 50-ом удалось утекати перед большевицьким терором. Між ними є не лиш естонці, але також вороги комунізму: москалі, лотіши й естонські шведи, зате — ніскільки я знаю — ні один жид.

Мене самого, від загрози виселення, привезли-есо дня 10 грудня з ексису свою уряду та заперестати бути душе-ватирем. На початку літ-втік в перед арештуванням у ліс на північ йому побережжі. Большевицькі уряди воставили велику ціну за мою голову. Деякі тяжкіє сиривався я й мої товариші — спочатку я є було десять, а під кінець тридцять — по лісах і б-гніщах. Багато разів тільки чудом удалося нам, що не пошали ми в руки „ліквідационних відділів“, що перешукували ліси. Через радіоапарат, що ми його з собою мали в лісі, м'є теж і я, владико, зовсім уважно слухати повідомлення про наші моли ви за большевизм. Аж д-во свого визволення, виявив і цю вістку все ж таки за вигадку московської провагаді. На основі скандинавсьєких газет м'є планше устійнитись, що це була в мілья з моєї сторони. Мій перелік був при цьому нечуваний.

Владико! Ще який я й м-ї брати особисто на собі відчули, що не так большевицями, окреслили ми його зовсім правильно, як большевицьке насильство. Вам відомо, як большевицьке, це ворог усіх релігій та всякого ідеалізму в будьякій формі, він пост-вив собі за мету ширвати людську його душу а щ- йому тепер у великій мірі удалося здійснити цей намір на одній шостій частині земної кулі. Якщо большевицями подцастило знищити всі ті цартості, що в лісьє створила культуру білої раси, то у висліді а-вишлялася й тільки людська маса, б-здушиє, б-здулена, опекелена й вона стала би грубуватим матеріалом для економічного матеріалізму та для

